

Overgedrukt uit het Nederlandsch Kruidkundig Archief, Jaarg. 1932, Afl. 2.

EEN AFWIJKENDE VORM VAN RUBUS SAXATILIS L.

Rosaceae

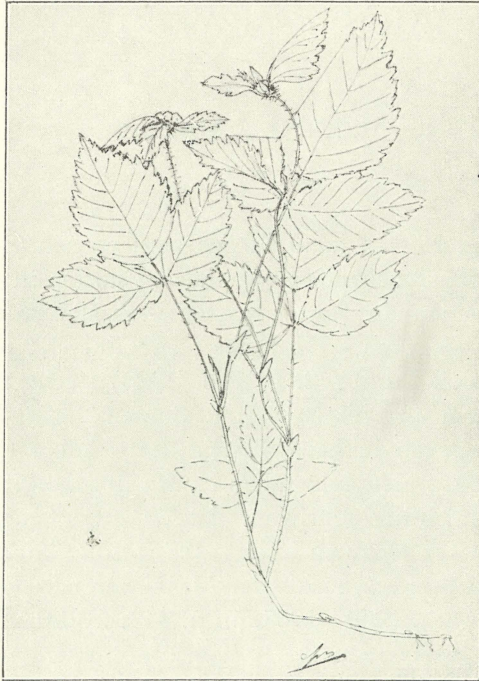
DOOR

J. VALCKENIER SURINGAR †.

Rubus saxatilis L. komt in ons land op één plaats voor, en, voor zoover bekend, steeds in den normalen vorm met kleine bloemen in korte trossen; meestal worden $\pm$ 5 bloemen opgegeven. HEGI geeft in zijne Ill. Flora von Mittel-Europa Bd. IV 2, p. 766 (1923) slechts op: „Blütenstand arm (3- bis 8-)blütig, dolden-ähnlich”. SCHINZ u. KELLER geven in het kritische deel hunner „Flora der Schweiz” 1914 niets bijzonders bij *Rubus saxatilis*, ofschoon zij in de inleiding schrijven, dat de meest voorkomende afwijkingen opgenomen zijn. ASCHERSON en GRAEBNER schrijven in hun „Synopsis der Mittel-europäischen Flora” 6e Bd. 1e Abth. 1900—1905, op p. 443: „Blüthen am Ende des Stengels etwa zu 3—10 gehäuft, ausserdem je 1—2 auf achselständigen Aestchen”. LECOQ in Et. s. l. géogr. bot. de l'Europe, VI p. 26 (1857) en GRENIER et GODRON, in Flore de France I, 1848, p. 536, geven, naast eindtrossen van 3—6 bloemen, eveneens op: „fleurs solitaires naissant en outre fort souvent des aisselles supérieures”. Overigens wordt geen afwijking opgegeven. PENZIG behandelt in zijn „Pflanzenzenteratologie” 1890/94 ook *Rubus* en schrijft dat vele *Rubus*-soorten vergroeiing der bloemen vertoonen, sommige ook bladwording der kelkbladen.

De heer LEONARD A. SPRINGER, tuinarchitect, dendroloog en groot liefhebber der natuurlijke flora, vond in Zwitserland

bij Thusis in Juli 1929 en in Deutschland tusschen Heidelberg en Neckargemünd in Juli 1930, *Rubus saxatilis*, doch met geheel afwijkend uiterlijk, doordat de bloemen afzon-



Rubus saxatilis L., leg. LEONARD A. SPRINGER
bij Thusis in Zwitserland, op weg naar de
ruïne van Hohe Râthie, Juli 1929.

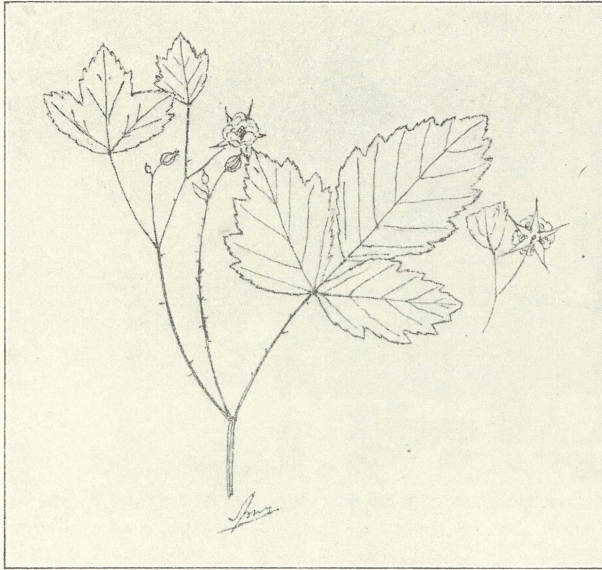
Bloemen alleenstaande, groot; kelkbladen
bladvormig uitgegroeid.

$\frac{3}{10}$ der nat. gr.; het linker blad is met
steel 13 cm.

derlijk aan het eind der lange eind- en zijstengels (Thusis)
of hoogstens gepaard (Heidelberg) stonden; bovendien
waren de bloemen veel grooter (10—12 mm) dan normaal,
terwijl de kelkbladen boven de kroon uitstaken; in de

exemplaren van Heidelberg waren de kelkslippen draadvormig verlengd en de bloemen half gevuld; in de exemplaren van Thusis waren de kelkbladen bladvormig uitgroeid.

Het is zeer goed mogelijk dat deze afwijkingen van den



Rubus saxatilis L., leg. LEONARD A. SPRINGER in bosch tusschen Heidelberg en Neckargemünd, Juli 1930.

Bloemen $\pm$ alleenstaande, groot, half gevuld, met lange kelkslippen.

$\frac{5}{13}$ à $\frac{5}{14}$ der nat. gr.; het rechter blad is met steel 15 cm.

normalen vorm ook in ons land hier of daar voorkomen, maar nog aan het oog der botanici ontsnapt zijn. En daar ook afwijkingen haar morphologische, genetische en planten-geografische waarde hebben, is het gewenscht, dat in ons land nog eens goed op *Rubus saxatilis* L. gelet wordt.